

Jeg satte kattene, Kruska og Stompa, i hvert sitt kattebur og kjørte et par timer for å treffe en dyretolk, eller en kattehvisker, som jeg liker å kalle det. Mange vil stille seg undrende eller tvilende til om det faktisk er mulig å snakke med dyr. Jeg mener, kattene sier vel stort sett «mjau,» maler når de ligger på fanget eller blir klødd bak øret, men hva mer kan man få ut av det? Ganske mye, skal det vise seg.

Egentlig handler det ikke om å snakke med kattene, det handler mer om å lytte. For kattene mine hadde ganske mye å fortelle. Og det var fint lite av dette kattehviskeren ville vært i stand til å gjette, samme hvor mye hun googlet meg. Dyretolkimene begynte med at kattene fikk lov til å fortelle det de hadde lyst til, og så kunne jeg stille spørsmål etterpå. Når du har katt, er det alltid noe du lurer på. Ja, sikkert andre dyr

Age before beauty

Jeg gjorde det sånn at den eldste katten, Kruska, fikk lov til å begynne. Til dyretolken forklarte hun at hun alderen til tross var spretten, våken, nysgjerrig og full av liv. Hun klaget litt over dårligere syn enn før, og at hun fortsatt hadde litt vondt i det ene skulderbladet. (Det skyldtes en stor flenge hun fikk, trolig etter å ha hengt fast i et gjerde, men det kunne ikke kattehviskeren vite.) Hun fortalte også at hun var kommet over sorgperioden etter Timian, en katt hun var glad i og hadde et godt forhold til. (Men kattehviskeren kunne ikke vite at Timian døde for ett år siden.) Hun fortalte at hun anså seg selv for å være klok, og fortalte at hun ikke orket å være så mye ute som før. (Men akkurat det kunne kattehviskeren ha gjettet seg til.)

Så fortalte hun at hun ikke var spesielt glad i tørrfor, men at hun foretrakk mat som glir lett ned. (Kattehviskeren kunne ikke vite at Kruska helst slikker saus og lar resten ligge, hvis hun kan få det

som hun vil). Hun fortalte at hun er slank, at hun spiser godt nok og at jeg ikke skulle bekymre meg for om hun fikk nok mat. (Noe kattehviskeren neppe kunne ha gjettet).

Hun fortalte at det var trist den svarte katten ble påkjørt, og ville bare si at hun var klar over det. (Og var det én ting kattehviskeren ikke kunne gjette, så var det at min yngste datter hadde en svart katt, Royboy, som ble påkjørt og drept). Og at hun holder seg unna når vi får besøk av småbarn, skyldes at hun har lært av tidligere erfaringer. Bedre føre var sa hun, men ellers er hun glad i kos og nærhet, men vil bestemme seg. Hun fortalte at hun likte å ha nærheten litt på avstand, hvilket forklarer hvorfor hun gjerne ligger et par meter unna. (Men det kunne altså ikke kattehviskeren vite).

Personlig var jeg mest spent på hvilket forhold hun har til Stompa, etter at Timian døde. Til det sa hun at Stompa er en god katt, at han er nydelig og at han fullstendig klar over det selv. Stompa går aldri inn i et rom, han marsjerer, sa hun. Og at Stompa er enten av eller på, at det ikke er noen mellomting, mens hun selv er mye mer på det jevne. (Men heller ikke det kunne kattehviskeren vite noe om).

Så ble det Stompas tur

Allerede da Stompa gikk ut av katteburet for å sjekke rommet, begynte kattehviskeren å le høyt. Jeg spurte henne om hva det var som var så morsomt? Hun for-

Stompa anser seg selv for å være Kongen.

talte at Stompa hadde sagt: «Hei! Jeg er Kongen.»

Jeg måtte smile, jeg også, for det har aldri vært noe i veien med selvsikkerheten til Stompa. Han forklarte at han er en katt som alle liker, og som alle beundrer. Han er snill og real, men setter grenser når det er nødvendig, spesielt overfor andre katter. (Men akkurat det kunne kattehviskeren ha gjettet seg til, bare ved å se på Stompa. Han er jo den nydeligste skogkatten du kan tenke deg.)

Så fortalte han at han elsker livet, at han kan være lat og dorsk og sløv og hundre prosent

avslappet. Eller han kan være det stikk motsatt. (Men alt dette hadde jo Kruska allerede fortalt kattehviskeren). Men Stompa fortalte at han synes det er spennende at jeg mater fuglene, og at jeg ser på dem som familiemedlemmer mens han ser på dem som mat. Det er helt naturlig for en katt å se på fugler som mat, men han kan ligge fredelig og bare observere dem. (Dette kunne ikke kattehviskeren vite, med mindre hun leste Akers Avis Groruddalen i desember i fjor. Men tror jeg ikke at hun gjorde, for hvorfor skulle vel noen i Tønsberg huske en fire måneder gammel lokalavis i Oslo?) Han forklarte at han ikke vet hva én time er, men han har en fornemmelse av tid. Jeg forklarer for ham når han skal komme tilbake, og det synes han er fint. (Og kattehviskeren kunne ikke vite at jeg pleier å skryte av at Stompa kan klokka).

Jeg hadde ett spørsmål, og det var hva han ville synes om å få en skogkatt til i familien? Det trodde han vil bli hyggelig, men han vil være med å velge og han vil helst at det skal være en hankatt. Om Kruska, som altså er

en hunkatt, sier han at «Du vet når kjerringene vil ha det slik og sånn og ikke slik, og så betyr det egentlig null og niks, da trekker jeg meg bare unna og lar Kruska få det som hun vil.» Stompa er klok, og det kan jo være at det er denne erfaringen som fikk ham til å si at det må bli hankatt, skal det bli en katt til.

Begge kattene takket for praten, og da må svaret være takk i like måte. Men hva skal man tenke og hva skal man tro? Jeg kom hjem med 12 A4-sider notater og dette er bare noe av det Kruska og Stompa fortalte. Jeg er ikke overtroisk, men statistisk sett er det ikke mulig å gjette seg fram til alt kattehviskeren fortalte. Ergo må det være en annen forklaring enn ren flaks.

Min uunngåelige konklusjon må bli at vi mennesker har glemt hvordan vi kommuniserer med dyrene våre, og etter å ha brukt et par timer hos en dyretolk kan jeg ikke gjøre annet enn å anbefale deg å bli bedre kjent med dyret ditt på samme måte.

Hvis du tar sjansen på å få vite hva dyret ditt synes om deg?

Kruska har litt dårligere syn enn før, men det kan du ikke se på henne.

Se opp for påskeinnbrudd

Forrige ukes brå snøfall var kanskje ikke helt ønsket midt oppe i alle vårforberedelsene, men snøen avslørte i det minste én ting: Om nettene går ubedte gjester rundt husene, kjenner

på vinduer og dører i håp om å finne noe som er åpent, eller noe de kan komme tilbake til på dagtid eller i påsken.

Det beste du kan gjøre hvis du reiser bort, er å få det til å

se ut som om du er hjemme. En timer eller to som kan skru lys av og på kan fort bli en god investering. Få naboen som er hjemme til å følge med om det skulle skje noe.

ONSDAGS
PIHLSSEN

twitter.com/RogerPihl
facebook.com/roger.pihl

